

Bármier

A fa ágai tele voltak szilvával, mindegyik alá volt támasztva hatalmas deszkákkal, hogy le ne szakadjanak a gyümölcs súlyától. Te, ezen több szilva van mint a múltkor, mondta Laci, én meg néztem, és azt mondtam, hogy az nem lehet, mert a szilvafa annyi gyümölcsöt hoz, amennyit hoz, és ha lesznek belőle, akkor nem lesznek rajta újabb gyümölcsök, úgyhogy ez hülyeség. Laci azt mondta, hogy nekem nincs fantáziám meg humorérzésem. Lehúzta a pólóját, bekötötte az egyik végét, és szedni kezdte a szilvát. Azt mondta ne álljak már ott olyan bambán, hanem szedjem én is. Hiába mondtam neki, hogy nincs kedvem, meg hogy ez nem helyes, és különben is, sokkal jobb dolgokat is lehetne csinálni, mint Kálmán atya kertjéből lopni a szilvát, amiért akár a kezünket is eltörheti Laci apja, de Laci csak fújt egyet, és szedte tovább a szilvát.

Én is leszedtem egyet, és megtöröltem. Addig törtöltem, amíg fényes nem lett. Olyan fényes, hogy amikor a Nap felé fordítottam, csillogott, még hozzá kékeslilán. Nagyon jól nézett ki. Ezt figyeld, mutattam Lacinak, milyen jó színe van, úgy néz ki, mint ez a folt a kezemen. Szedjed már, te hülye, mielőtt kijön a pap, ordított rám Laci. Kálmán atya éppen akkor nyitotta ki a paplak ajtaját, és azt kiabálta, hogy csirkefogók, tolvajok, megálljatok. Laci összefogta a pólóját, így nem potyogtak ki belőle a szilvák, és elfutott a kerítéshez, ott a szájába vette a póló végét, látszott, hogy nagyon erőlködik, mert nehéz volt a szilvával teli póló, aztán felkapaszkodott a kerítésen, átlendítette magát, és elrohant. Észre sem vette, hogy nem mentem utána. Néztem, ahogy Laci elrohan, aztán azt éreztem, hogy Kálmán atya megragadja a nyakamat. Erős keze volt, állítólag bokszolással töltötte a gyerekkorát, annak idején még az ifi válogatottba is bekerült, de az egyik meccsen úgy megütötte az ellenfelét, hogy az lebénult, onnantól kezdve csak a bokszsákot ütötte, attól lett ilyen iszonyatosan erős keze, hogy belesajdult a nyakam.

Mondtam neki, hogy engedjen már el, mert nem csináltam semmit. Loptad a szilvát, mondta, és még jobban megszorította a nyakamat. Nem elég, hogy állandóan tele vagyok zöld meg lila foltokkal, ez is meg fog látszani. Engedjen már el, mondtam és közben kapálóztam. Nem loptam a szilvát, ezt az egyet szedtem, mutattam, és láthatja, hogy nem vittem el, itt vagyok. Bűnös az, aki nem fut el, kérdeztem könnyes szemmel, mert iszonyúan fájt már a nyakam. Erre aztán elengedett. Akkor miért másztál be a kertbe, kérdezte. Hogy ott legyek, ahol a haverom, válaszoltam, mert milyen haver az, akit megkérnek rá, hogy ott legyen a haverja mellett, aztán nincs ott. Én ott voltam. Én haver vagyok, mondtam büszkén, és ha ott kell lennem, akkor ott leszek, szóval muszáj volt bemásznom, és követnem a haveromat, mert nem tudtam őt meggyőzni arról, hogy ez nem helyes, meg hogy ezért az apja eltöri majd a kezünket, ha megtudja, hogy itt jártunk. Ő bejött ide, én pedig követtem.

A barátság az jó dolog, mondta Kálmán atya, de nem mindegy, hogy kivel köt az ember barátságot, meg a barátságot arra használni, hogy az egyik rávegye olyanra a másikat, amit nem akar, mert az rossz, az nem is igazi barátság. Ezen aztán elkezdtem gondolkodni, hogy a mi barátságunk a Lacival mennyire igazi. Egész nap együtt lógunk, együtt focizunk, együtt találunk ki dolgokat, meg minden, ha ez nem igazi barátság, akkor mi. Bár, ha azt vesszük, akkor a Laci tényleg olyanokat szokott kitalálni, aminek rossz a vége, és soha nem lehet arról lebeszélni, hogy azt ne csináljuk, amit ő talált ki. Azt szokta ilyenkor mondani, azért csinálja, hogy az apját bosszantsa.

Lacinak sokkal rendesebb apja van, mint nekem, még akkor is, ha el akarja törni a kezünket a szilvalopás miatt. Nem kellene őt azzal bosszantania, hogy rossz dolgokat tesz. Örülnie kéne, hogy az apja nem iszik. Az már eleve jó, ha valakinek az apja nem iszik, mert akkor nem kell félnie, hogy

megveri valamiért, bármiért, ami éppen nem tetszik neki akkor, amikor részeg, vagy nem küldi el a boltba öt üveg sörért meg egy kétdekásért, aztán mondja neki, hogy na, húzzál, de gyorsan, mert kurva szomjas vagyok. Lacinak nem ilyen az apja, az soha nem iszik, az beül reggel az autóba, elmegy dolgozni, aztán meg késő este ér haza, aztán otthon is csak dolgozik. Ezt csinálja minden hétköznap, aminek Laci nem örül, mert nem foglalkozik vele, csak hümmög, amikor Laci beszél hozzá, meg azt mondja, hogy most nem érek rá, dolgoznom kell. Hiába mondom neki, hogy öregem, ezen vagy kiakadva, amikor egész hétvégén együtt lehettek, nem vagy te normális. Laci meg azt mondja, hogy az szar, ha nem figyelnek rád, erre én is azt mondom, hogy az tényleg szar, de azért az szarabb, hogy a nem figyelés mellé kapsz még két nagy pofont, mintha csak hümmögnek. Laci azt mondja, higgyem el, hogy a hümmögés felér tíz pofonnal, és annál nincs szarabb.

Már nem is emlékszem, hogyan lettünk mi barátok, mert szerintem azok voltunk, hiába mondta Kálmán atya azt a dolgot. Aki olyat megoszt a másikkal, hogy szar dolog, ha az apja hümmög, az a barátság jele.

És mi van akkor, kérdeztem Kálmán atyát, ha az ember haverja, aki mindig rosszat akar, nem is akarja azt a rosszat, csak úgy érzi, hogy muszáj neki, kérdeztem. A rosszat, azt soha nem muszáj, mondta, a rosszra nem kényszeríthet bennünket senki és semmi csak mi magunk, csak rajtunk múlik. De ha másképpen nem figyelnek rá csak így, akkor a rossz muszájból jön, mondtam. A jót kell akarni, arra is odafigyelnek, mondta. De arra nem figyelnek, mondtam, mert azt már próbálta az elején. De igen, arra odafigyelnek, mondta, ha más nem, Isten biztosan odafigyel rá. Hát, azzal nincs kisegítve, mondtam, erre kaptam egy nyaklevest, meg egy sipirc innen, de gyorsant, úgyhogy hazamentem a fényesre törölgetett szilvával a zsebemben, és arra gondoltam, hogyha Isten tényleg figyelne azokra, akik jó dolgokat csinálnak, és kerülni akarják a rosszat, akkor miért kapok minden nap az apámtól két nagy pofont bármiért.

Szényi Zoltán: Vizivilág

